

جمعه 16 مرداد 15 شعبان 7 اوت

اعمال و عبادات شب پانزدهم شعبان...

اعمال و عبادات شب پانزدهم شعبان

شب پانزدهم شعبان از شب های با فضیلت سال است و پس از شب قدر، افضل لیالی است و خداوند سبحان این شب را به بندگانش ارزانی داشت، تا روح و روان خویش را پالایش و گذشته ناپسند خویش را جبران و اصلاح کنند. امام جعفر صادق (ع) فرمود: از پدرم امام محمد باقر (ع) درباره فضیلت شب نیمه شعبان پرسیده شد و آن حضرت در پاسخ فرمود: این شب، پس از شب قدر، افضل شب ها است. در این شب، خداوند سبحان فضل خویش را بر بندگانش عطا می کند و به گرم خویش، آنان را می آموزد. پس تلاش و کوشش کنید در این شب برای تقرب به خدا، زیرا خداوند سبحان بر خودش لازم دانسته است که هر کسی از وی حاجتی خواهد، وی را رد نکند و حاجتش را اجابت نماید، مگر آن که معصیتی را از وی بخواهد.

شب نیمه شعبان، شبی است که خداوند متعال آن را در ازای شب قدر که برای پیامبر (ص) قرار داده بود، برای ما اهل بیت (ع) قرار داده است. پس تلاش کنید در نیایش و ستایش پروردگار متعال، زیرا هر کسی در این شب، صد بار تسبیح [سبحان الله]، صد بار حمد [الحمد لله]، صد بار تکبیر [الله اکبر] و صد بار تهلیل [لا اله الا الله] خواند، خداوند سبحان تمام گناهان گذشته اش را می آمرزد و حاجت های دنیا و آخرتش را برآورده می کند. چه حوائجی که از خدا بخواهد و چه حاجت هایی که از خدا نخواهد ولی به آن ها یاز داشته باشد، خداوند سبحان تفضلاً تمامی حاجت هایش را برآورده می کند. به هر روی، این شب عزیز و شریف، شب مغتنمی برای بندگان و صالحان است و از آن می توانند بهره های وافر یابند. در این جا به برخی از اعمال عبادی این شب بزرگ اشاره می کنیم:

1- غسل.

غسل شب نیمه شعبان، موجب تخفیف گناهان می شود.

2- احیای شب.

زنده نگه داشتن شب نیمه شعبان و بیدار ماندن در آن و پرداختن به نماز، دعا و استغفار، چنان که امام زین العابدین (ع) انجام می دادند.

3- زیارت امام حسین (ع).

زیارت امام حسین (ع) افضل اعمال شب نیمه شعبان و موجب آمرزش گناهان است.

4- بیتوته در کربلا.

اگر ممکن باشد، انسان در این شب، در کربلا حضور یابد و در کنار مرقد مطهر امام حسین (ع) بیتوته کند و هزار بار سوره توحید، هزار بار استغفار، هزار بار "الحمد لله" بگوید. پس از آن چهار رکعت نماز کند و در هر رکعتی هزار بار آیه الکرسی را قرائت کند.

5- خواندن دعا.

دعاهای زیادی برای این شب وارد شد. از جمله دعای: اللَّهُمَّ يَحَقِّ لَيْلَتِنَا هَذِهِ وَمَوْلُودَهَا و ...

6- خواندن دعای کمیل.

7- نماز جعفر طیار.

8- تسبیح و تحمید الهی و تکبیر و تهلیل.

9- خواندن نماز.

برای این شب، نمازهای گوناگونی ذکر گردیده است.

10- روزه گرفتن در روز نیمه شعبان.

برای اطلاع بیشتر به کتاب های: الاقبال بالاعمال الحسنه (سید بن طاووس)، ج 3، ص 312؛ وقایع الایام (شیخ عباس قمی)، ص 343؛ مفاتیح الجنان (شیخ عباس قمی)، اعمال شب نیمه شعبان؛ ترجمه المراقبات (میرزا جواد ملکی تبریزی)، ص 172؛ المزار (شیخ مفید)، ص 42؛ الأمالی (شیخ طوسی)، ص 297؛ المزار (محمد بن مهدی)، ص 347 و ص 403؛ بحار الانوار (علامه مجلسی)، ج 11، ص 32 و ج 88، ص 123 و ج 49، ص 85 و ص 90 مراجعه کنید.

میلاد فرخنده امام زمان (ع) در سال 255 هجری قمری

امام زمان (ع)، دوازدهمین و آخرین پیشوا و امام معصوم (ع) است که پس از رحلت پیامبر اکرم (ص) به مقام منیع امامت نایل آمد.

نامش محمد و کنیه اش ابوالقاسم، که هم نام و هم کنیه پیامبر اسلام (ص) می باشد.

گفته شد که در ایام غیبت آن حضرت، نام بردن وی به نام و کنیه اش جایز نیست، تا آن گاه که خداوند منان قیامش را آشکار و

حکومتش را برقرار کند.

لقب های آن حضرت عبارتند از: مهدی، منتظر، حجت، صاحب، صاحب الامر، صاحب الزمان، قائم، قائم آل محمد، خاتم الاوصیاء، خلف الصالح، منتقم و نایب.

لقب های دیگری نیز برای آن حضرت در منابع اسلامی بیان گردیده است.

شیعیان در دوران غیبت صغری، از وی به "ناحیه مقدسه" یاد می نمودند.

پدرش امام حسن عسکری(ع)، امام یازدهم شیعیان و مادرش نرجس می باشد.

برای مادرش نام های دیگری چون صیقل، ریحانه، سوسن، حکیمه و ملیکه نیز گفته شده است.

مادرش ملیکه دختر یسوعای فرزند قیصر روم بود، که معجزه آسا در جنگ میان مسلمانان و رومیان، اسیر مسلمانان گردید و يك راست در بغداد فرود آمد و از سوی فرستاده امام علي النقی(ع)، امام دهم شیعیان خریداری گردید و در اختیار خواهرش حضرت حکیمه خاتون دختر امام جواد(ع) قرار گرفت و در اندک مدتی با احکام و معارف دینی و آموزه های مکتب اهل بیت(ع) آشنا گردید و به يك بانوی شایسته و صالحه تبدیل شد و لیاقت همسری امام حسن عسکری(ع) را پیدا کرد و به ازدواج آن حضرت در آمد.

محل تولد امام زمان(ع) در شهر سامرا، که در آن زمان "سرّمن رای" می گفتند و در خانه امام حسن عسکری(ع) به صورت نهان واقع گردید.

درباره تاریخ تولدش، اتفاق چندانی میان مورخان و سیره نگاران نیست. برخی پانزدهم شعبان، برخی هشتم شعبان و برخی بیست و سوم ماه رمضان را ذکر کرده اند و هم چنین برخی سال 255، برخی سال 256 و برخی دیگر 258 قمری را سال ولادت آن حضرت دانسته اند.

ولیکن مشهور و معروف میان شیعیان آن است، که آن حضرت در پانزدهم شعبان سال 255 قمری دیده به جهان گشود و عالم هستی را با انوار تابناک خویش جلوه گر ساخت.

بدین جهت شیعیان، روز پانزدهم شعبان را روز عید رسمی اعلان نموده و در آن روز به شکرانه نعمت بزرگ الهی به جشن و شادمانی می پردازند و خود را برای ظهور آن حضرت آماده می کنند.

امام زمان(ع) از آغاز تولد خجسته خویش، به امر و مشیت الهی در پس پرده غیبت قرار گرفت و جز پدر گرامی اش امام حسن عسکری(ع) و مادرش نرجس و عمه پدرش حکیمه خاتون و برخی از خواص و نزدیکان، نمی توانستند به طور آزاد و دلخواه وی را دیدار و زیارت کنند. زیرا خلفای عباسی و عاملان و حاکمان ستم پیشه آنان، وجود شریف آن حضرت را مانع ستمگری و ترک تازی های خویش می دیدند و فرعون وار در صد یافتن مهدی موعود و کشتن وی برمی آمدند و این شیوه ستمگرانه در طول تاریخ برقرار بود و در آینده نیز استمرار خواهد یافت، تا آن هنگامی که خداوند متعال، اراده اش بر این تعلق گیرد که آن حضرت آشکار شود و قیام سراسری خویش را آغاز و حکومت واحد جهانی را برقرار کند.

غیبت امام زمان(ع) در دو مرحله صورت گرفت، که به غیبت صغری و غیبت کبری معروف گردید.

غیبت صغری آن حضرت از زمان ولادتش در نیمه شعبان سال 255 تا سال 329 قمری، به هنگام وفات چهارمین وکیل آن حضرت، به مدت 74 سال و غیبت کبری وی از سال 329 تاکنون ادامه یافته است و هم چنان ادامه پیدا می کند تا زمان ظهور آن حضرت.

امام زمان(ع) از هشتم ربیع الاول سال 260 قمری، به هنگام شهادت پدر ارجمندش امام حسن عسکری(ع)، به مقام امامت و جانشینی پدر نایل آمد. وی آخرین امام معصوم است و امامتش هم چنان ادامه دارد.

درباره شخصیت، منقبت و ظهور و قیام آن حضرت و تشکیل حکومت واحد جهانی احادیث و روایات فراوانی به صورت متواتر وارد گردید و در این جا تنها به نقل يك حدیث نبوی، جهت تبیین و تبرک به نام شریف آن حضرت، بسنده می کنیم.

قال رسول الله(ص): لو لم یبق من الدنيا الا یوم واحد، لَطَوَّلَ اللهُ ذلکَ الیومَ حتّی یبعث فیهِ رجلاً من ولدی، یواطی اسمهُ اسمی، یملاها عدلاً و قسطاً، کما ملئت ظلماً و جوراً.

وفات علي بن محمد سمری، آخرین نایب برگزیده امام زمان(ع) سال 329 هجری قمری

حضرت مهدی حجت بن الحسن(ع)، دوازدهمین و آخرین امام شیعیان، به امر پروردگار و مشیت الهی، عمری طولانی پیدا کرد و هم چنان زنده است، تا زمانی که خداوند سبحان وی را مأمور قیام بزرگ و تشکیل حکومت سراسری اسلامی نماید و به دست توانای او، قسط و عدل را در سراسر زمین برقرار و یکتاپرستی و عبودیت را فراگیر نماید.

امام زمان(ع) از آغاز زندگی خود، در حالت غیبت به سر می برد و از منظر عموم مردم به دور است، اگر چه او در میان مردم است و شاهد و ناظر کردار و رفتار آنان است.

آن حضرت دو نوع غیبت دارد که به غیبت صغری و غیبت کبری معروف شده است.

در ایام غیبت صغری از سوی نایبان منصوب خویش با شیعیان در ارتباط بود. پس از شهادت امام حسن عسکری(ع) در هشتم ربیع الاول سال 260 قمری، تا پانزدهم شعبان سال 329 قمری، به مدت 69 سال، غیبت صغری آن حضرت، ادامه یافت که با محاسبه ایام غیبت آن حضرت در حیات پدرش امام حسن عسکری(ع) به مدت 74 سال خواهد شد و در این مدت چهار تن از شخصیت های معروف و ممتاز شیعه به ترتیب، امر نیابت آن حضرت را بر عهده داشتند و واسطه مستقیم آن حضرت با شیعیان و عموم مردم بودند.

این چهار شخصیت بزرگوار که به "نواب اربعه" و "سفرای امام زمان(ع)" معروف گردیده اند، عبارتند از:

1- عثمان بن سعید عمروی، از هشتم ربیع الاول سال 260 تا حدود سال 265 قمری.

2- محمد بن عثمان بن سعید عمروی، از زمان وفات پدرش در حدود سال 265 تا آخر جمادی الآخر سال 304 قمری.

3- حسین بن روح نوبختی، از زمان وفات محمد بن عثمان در جمادی الآخر سال 304 تا شعبان سال 326 قمری.

4- علی بن محمد سمري، از زمان وفات حسین بن روح نوبختی در شعبان سال 326 تا 15 شعبان سال 329 قمری.

مدت نیابت علی بن محمد سمري، نسبت به سه نایب خاص دیگر، کمتر بود و تنها سه سال ادامه یافت، با این که نیابت عثمان بن سعید، نخستین نایب امام زمان(ع) حداقل پنج سال و نیابت فرزندش محمد بن عثمان، به مدت چهل سال و نیابت حسین بن روح نوبختی به مدت بیست و دو سال به طول انجامید.

شیخ صدوق(ره) از "حسن بن احمد مکتب" روایت کرد: در آن سالی که ابوالحسن علی بن محمد سمري وفات یافت، من در بغداد بودم و چند روز پیش از وفاتش به محضرش شرفیاب شدم. وی در آن روز، توقیعی از امام زمان(ع) بیرون آورد و برای مردم قرائت کرد. متن آن نامه مبارک چنین بود: بسم الله الرحمن الرحيم. یا علی بن محمد السمري! أعظم الله أجر اخوانك فيك، فأنت ميتٌ ما بينك و بين سته أيام، فاجمع أمرک و لا تُوص الي أحدٍ فيقوم مقامك بعد وفاتك، فقد وقعت الغيبه التامة فلا ظهور الا بعد اذن الله تعالي ذكره و ذلك بعد طول الأمد و فسوه القلوب و امتلاء الأرض جوراً و سيأتني من شيعتي من يدعي المشاهده، ألا فمن ادعي المشاهده قبل خروج السفيناني و الصيحه فهو كذابٌ مُفتَر، و لا حول و لا قوه الا بالله العلي العظيم.

یعنی: بنام خداوند بخشاینده مهربان. ای علی بن محمد سمري! خداوند متعال به برادران دینی ات پاداشی عظیم درازدست دادنت، کرامت فرماید. به درستی که تو از امروز تا شش روز دیگر وفات خواهی یافت. پس خود را آماده ساز ولی به کسی وصیت (به نیابت) مکن که قائم مقام تو، پس از وفات گردد. چه این که غیبت بزرگ آغاز گردیده است و مرا ظهوری نخواهد بود، مگر به اذن خداوند منان. ظهور من آن قدر به درازا خواهد کشید، که دل ها را قساوت فراگیرد و زمین از جور و ستم لبریز گردد و به زودی کسانی از شیعیان می آیند و ادعای مشاهده و دیدن مرا می نمایند. آگاه باشید که هر کس پیش از خروج سفینانی و رسیدن صیحه آسمانی، ادعای مشاهده و دیدن مرا نماید، دروغگو و افترا زننده است.

حسن بن احمد گفت: ما این توقیع شریف را نوشته و نسخه برداری کردیم و از نزد علی بن محمد سمري بیرون رفتیم و شش روز دیگر، مجدداً به محضرش شرفیاب شدیم؛ دیدیم وی در حال جان دادن است. در آن حال، یکی از هم نشینان از او پرسید: وصی تو پس از وفات کیست؟

وی به آرامی پاسخ داد: لله أمر هو بالغه و قضي؛ خدا را امری است که خود آن را به بلوغ و اتمام خواهد رسانید. این جمله را گفت و روح از بدنش به ریاض جنان پرواز کرد.

بدین سان با وفات علی بن محمد سمري، غیبت صغری امام زمان(ع) به پایان رسید و غیبت کبری آن حضرت آغاز گردید و از آن زمان تا کنون، آن حضرت نماینده و نایب خاصی تعیین نکرده است و شیعیان را به وکلای عام و مراجع تقلید عظام ارجاع داده است. در یکی از توقیعات شریفه آن حضرت به محمد بن عثمان عمروی آمده است: و أمّا الحوادث الواقعة فارجعوا الي رواه حدیثنا، فأثم حجتی علیکم و أنا حجّه الله علیهم.

درباره تاریخ وفات علی بن محمد سمري، برخی پانزدهم شعبان سال 328 و برخی دیگر 15 شعبان سال 329 قمری را ذکر کرده اند.

نخستین آتش سوزی مسجد جامع اموی در سال 461 هجری قمری

در نیمه شعبان سال 461 قمری نخستین آتش سوزی گسترده در مسجد جامع اموی رخ داد. مسجد جامع اموی یکی از شاهکارهای درخشان تمدن و فرهنگ اسلامی است که نه تنها قدمت و سابقه آن به دوران هزار و چهارصد ساله اسلامی محدود نمی شود بلکه ریشه و بنیانی دیرینه، به بلندای چهار هزار سال در تاریخ بشریت داشته و در حقیقت بیانگر سیر و تاریخچه تحول و دگرگونی ادیان و مذاهب است.

مکان این مسجد در چهار هزار سال پیش معبد آتش پرستان بوده است و پس از آن در اختیار مصریان و سپس یونانیان و بعد رومیان قرار گرفت. با گسترش مسیحیت در جهان و بویژه در شام، قسمتی از آن به کنیسه تبدیل گشت که به نام قدیس یوحنا خوانده می شد.

سرانجام در سال هفده هجری با فتح دوشق به وسیله مسلمانان، این آتشکده و بتکده به مسجد و محل عبادت ذات باریتعالی و خدای واحد گشت که البته نیمی از آن بر اساس مصالحه ای که صورت پذیرفت همچنان به صورت کلیسا باقی ماند. در زمان ولید بن عبدالملک با اعطای اموال فراوان به مسیحیان و حتی با تهدید و ارباب آنان از مسجد خارج شده و نیمه غربی نیز ضمیمه مسجد گردید.

نخستین آتش سوزی گسترده در این مسجد در نیمه شعبان سال 461 قمری به وقوع پیوست، علت آن این بود که امیر سپاه مصر یعنی بدر الجمالی به دمشق وارده شده بود؛ بعلت درگیری که بین سپاهیان او رخ داد؛ دسته ای از آنان خانه ای در مجاورت جامع اموی را به آتش کشیدند و لذا آتش به مسجد سرایت کرد. مردم بلافاصله به خاموش کردن آن اقدام کردند ولی آتش از صحن گذشته و به شبستان و محراب و بالای قبه نیز رسید.

در طول تاریخ مجموعاً پنج آتش سوزی در این مسجد به وقوع پیوست.

درگذشت « ابن حجّه حَمَوِي » شاعرو مؤلف مسلمان در سال 838 هجری قمری

« ابن حجّه حَمَوِي » شاعرو مؤلف مسلمان در سال 838 هجری قمری درگذشت. او درنوجوانی حافظ قرآن شد و چون با دکمه سازی امرارمعاش می کرد به آزراری مشهوربود. وی خود را با شرکت در مجالس علمای زادگاهش شهر حِمَاة آغاز کرد و سپس

به محضر بزرگانی چون ابن خلدون راه یافت. ابن حَجّه شاهد برخی از حوادث و وقایع تاریخی از جمله حریق شهر دمشق بدست تیمورلنگ بود. او یکی از بزرگترین شاعران و ادیبان دوره ممالک بشمار می‌رفت و اشعارش آئینه تمام نمای ادبیات آن دوره است. «خزانة الادب و غایة الارب» از جمله آثار این حَجّه حموی بشمار می‌رود.

آغاز عملیات ثار الله در سال 1361 هجری شمسی

عملیات ثار الله با همکاری ارتش و سپاه پاسداران انقلاب اسلامی آغاز شد. عملیات ثار الله در منطقه عملیاتی قصر شیرین انجام گرفت و هدف از اجرای آن آزاد سازی ارتفاعات منطقه قصر شیرین بود که با موفقیت به پایان رسید .

شهادت سر لشگر خلیان عباس بابایی در سال 1366 هجری شمسی

سر لشگر خلیان عباس بابایی از سرداران مخلص بسیجی در مدت 8 سال جنگ تحمیلی، در سال 1366 هجری شمسی به شهادت رسید. او سالها در پایگاه هوایی اصفهان مشغول به خدمت و پاسداری از دستاوردهای انقلاب اسلامی بود. سر لشگر بابایی معاونت عملیات وقت نیروهای هوایی ارتش جمهوری اسلامی ایران را بعهده داشت و در یکی از ماموریتها به هنگام بازگشت مورد اصابت گلوله توپ واقع شد و به شهادت رسید .